

בהתייחס לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הגנה.

לאחר עיון בטענות הצדדים ובתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על ביטול פסק הדין.

התביעה הוגשה ביום 22.9.2014, בקשה למתן פסק דין הוגשה ביום 5.11.14 וכן הודעה בהמשך ביום 3.12.2014 לפיה בוצעה מסירה לנתבע, בהתאם ניתן פסק דין.

ציר הזמן לעניין המסירה ומצב המנוח מעורר קושי עצום הן לעניין המסירה שהיתה, והן לעניין הבנת המנוח את מה שנמסר לו.

במה דברים אמורים: מעיון בתביעה (סעיף 19) התובעים מציינים כי בשלהי שנת 2013 רשויות הרווחה פעלו למנות לנתבע אפוטרופוס, ולאור התנגדותו לא מונה.

לטעמי, כבר בשלב זה ביצוע מסירה לאדם שהתובעים טוענים כי הוא זקוק לאפוטרופוס, הינה בעייתית כשלעצמה.

עוד טרם הגשת התביעה עניין מצבו של המנוח היה לא פשוט. עובדה זו עולה ממכתב המחלקה לשירותים חברתיים

מיום 27.8.2013 לפיו מדובר באדם הנמצא בהוסטל, ומצא בתהליך מינוי אפוטרופוס לגוף ולרכוש.

אם כך היה הדבר בשלהי שנת 2013, ספק גדול אם הובנה משמעות המסירה בשלהי שנת 2014.

מעבר לכך, על פי צו בית משפט מיום 15.2.2015 – דהיינו זמן קצר יחסית לאחר ביצוע "המסירה", ניתן צו אשפוז דחוף כפוי, הצו נסמך כפי הנאמר בו גם על חוות דעת רפואית של ד"ר ברטהולץ, כאשר בהחלטה נאמר כי מדובר בחוות דעת חד משמעית וברורה המצריכה אישפוז כפוי.

בהינתן האמור, צר לי לומר, כי אם אכן היתה מסירה, הרי מתעורר חשד לא מבוטל, ואומר זאת בלשון עדינה, כי המנוח

לא היה כשיר לקבל את המסירה או ספק גדול אם הבין את תוכנה, ואת הנגזרת מהמסירה, ובמיוחד ספק רב אם היה

יכול לפעול לעשות דבר מה בנוגע לרבות הליך התגוננות, זאת כפועל יוצא ממצבו.

אף הנטען בכתב התשובה לבקשה כי מסירת אזהרה בהוצל"פ בוצעה ביום 16.2.2015 לפלא בעיניי האריך ניתן להסתמך

עליה, ומטבע הדברים פשיטא כי היא מעוררת קושי רב לבסס עליה ידיעה להליך, זאת בהינתן האמור לעיל, לרבות הצו

שהוצא ביום 15.2.2015 והחוות דעת הרפואית שצורפה עליה נמסך הצו – לפיה המנוח בעת הזו זקוק לאשפוז כפוי.

בעניין זה אני מוצא לנכון גם לצייין כי הגב' בועז טענה בדיון כנציגת הרשות, כי "מדובר בעניינים של פיקוח נפש של

אדם שאינו מסוגל לדאוג לענייניו".

די בכך כדי לעורר שאלות כבדות משקל לעניין הבנת המסירה של תיק זה, וכן לעניין המסירה של תיק ההוצל"פ, שנטען

כי היתה ביום 16.2.2015.

אף התבססות המשיבים על טענת חלוף הזמן ממועד פסק הדין ועד הגשת הבקשה לביטול, אינה טענה שיש לקבלה,

שכן פשיטא כי אדם הזקוק לאשפוז כפוי, אינו דומה לאדם מהיישוב אשר יש ליחס לו רשלנות באי טיפול בתביעה,

ובהגשת בקשה לביטולה.

מעבר לכך, מנהל העובד מונה רק בשלהי שנת 2020 ונראה כי מאז מונה ומאז נודעו לו הדברים, לא הזניח את עניין זה.

ובאשר לעניין סיכויי ההגנה, ראשית אציין כי מדובר בסכום תביעה גבוה, ולהותיר בו פסק דין בהעדר הגנה ללא בירור

העניין, מעורר קושי לא רב, ויש לעשות זאת במקרים חריגים, אשר עניין זה לא נמנה עליהם.

זאת ועוד, בשלב זה לא ניתן להגיע למסקנה חד משמעית לפיה למבקש אין כל סיכוי להצליח בהליך (די למבקש שיראה

שהגנתו אפשרית ושמיעת עמדתו עשויה להוביל לתוצאה אחרת מזו שניתנה (ע"א 1782/06, רע"א 8991/06 משרד

הבינו והשיכון נ' סולל בונה בע"מ (6.4.2008)), שכן במסגרת הבקשה עולות שאלות נכבדות שיש מקום לבררן, לרבות

טענה כי טענות המשיבים נדחו בעניין זה, וכן כי ניתן צו מניעה, כי לא נחתם הסכם מכר, כי המשיבים השכירו את הדירה

למרות צו מניעה, כי התביעה הוגשה בעניין עילות שנדחו, מכלול העניין הזה מצריך בירור, ולא ניתן להתעלם מטענות

אלו.

כמו גם בשים לב לחשיבות הנודעת למימוש זכות הגישה לערכאות (רע"א 8292/00 יוספי נ' לוינסון (27.2.2001)) וזכות

המבקש לפיה המחלוקת כינו ובין הצד שכנגד תוכרע לאחר בחינת עניינית ולגופם של דברים של טענות הצדדים (ע"א

32/83 אפל נ' קפח, פ"ד ל"ג (3) 431), פסק-הדין יבוטל.

כתב הגנה יוגש בהתאם למועד הקבוע בדיון.

אני מחייב את המשיבים בהוצאות הבקשה בסך של 2,500 ₪ אשר ישולמו תוך 30 ימים מהיום.

עותק הבקשה לפטור והחלטת העירייה, מצורפים לתגובה ומסומנים כנספח א

2. ביום 18.4.2013 רכשו המשיבים זכויות הדירה המצויה ברחוב בבלי 44/1 בתל-אביב, דירה

ישנה ביותר, משנות ה-50, בסכום של 1,400,000 ₪, דירה ישנה והרוסה לחלוטין, שלא

הייתה בשימוש, כאשר מי שטיפל במכירת הדירה מטעם המוכר, היה זה עו"ד בנימין דקל,

להלן "עורך הדין". הדירה הוצגה למשיבים ע"י מתווך מטעמו של עורך הדין.

עותק חוזה הרכישה מצורף ומסומן כנספח ב'

3. המשיבים שילמו את מלוא התמורה בגין רכישת הדירה, כמו גם שילמו שכר טרחת עורך דין

ומתווך, ובמסגרת זו עורך הדין רשם הערת אזהרה לטובת המשיבים, כמו גם דיווח על עסקת

המכר לרשות המסים, ולעירייה, עורך הדין טיפל ברישום הזכויות על שם המשיבים בלשכת